

Prefață

O lectură de plăcere

Anca Laura Codrea este o foarte tânără scriitoare de limbă română, care trăiește la Bruxelles și lucrează pentru instituțiile europene, iar debutul său în volum s-a petrecut cu romanul *Madame Van der...Undercover*, publicat în limba franceză. Citisem versiunea în românește a aceluși roman și îmi plăcuse atât de mult încât am publicat o pagină în revista *Timpul*, salutând autoarea ca pe o nouă speranță a ofensivei proze tinere băștinașe. Am fost bucuros să constat că versiunea franceză suna la fel de bine. Cred însă și acum că romanul, care evocă, poate și autobiografic, peregrinările și peripețiile unei tinere eroine de origine română în lumea socială, academică, culturală, turistică, ba chiar și erotic-sexuală occidentală, ar trebui publicat și în românește. Până când acest lucru se va petrece, Anca Laura Codrea a decis să debuteze și în „mult e dulce și frumoasa” limbă maternă cu acest volum de povestiri. Interesant – de obicei, tinerii prozatori își fac intrarea în literatură cu texte de amploare mai mică pentru „a ajunge”, cumva în urma unor eforturi și acumulări, la roman. Tânăra noastră autoare a ales însă drumul invers.

Deși lumea evocată în această nouă carte e similară celei din roman – tranziția românească, contactul cu lumea occidentală, diverse experiențe culturale, sociale și erotice etc –, deși și maniera de abordare scripturală este identică, ceea ce e semn bun pentru maturizarea stilistică timpurie a autoarei, aș vrea să precizez de la bun început că nu este vorba despre eventuale „resturi”, de „rămășițe” care, eventual, n-au încăput în romanul de debut, ci de povestiri autonome, țesute în jurul unor povești cel mai adesea foarte interesante și atașante. Desigur, nu mă voi apuca să povestesc eu despre ce este vorba, voi menționa însă că, deși egale valoric, am câteva preferințe, desigur, subiective. De

pildă, pentru *De ce iubim bărbații*, nu pentru că eu sînt bărbat, de bună seamă, ci din motive literare, pentru că e un fel de replică sinaptic-ironică la *De ce iubim femeile* de Mircea Cărtărescu. Știu că inițial autoarea dorise să dea acest titlu și întregului volum, dar cred că e mai bine că a renunțat – dai, totuși, replici de o asemenea amploare la texte mai importante decît mondena culegere de impresii cărtăresciană. Iar cartea sa rezistă foarte bine prin propriile sale texte, nu printr-o eventuală replică.

Dar nu doar această poveste mi-a căzut bine la lectură, ci multe altele, cum ar fi *Dreamhouse*, care deschide culegerea, *Un om de onoare*, *Cireșii de la Notre Dame*, *Harfa fără sunete*, *Yellow Submarine* etc. De ce-mi plac prozele Ancăi Laura Codrea? Mai întîi, desigur, pentru că au poveste și pentru că aceasta este interesantă, chiar dacă e vorba de „decupaje” de locuri, oameni, întâmplări, „decupaje” de viață, cum s-ar spune. Iar proza fără poveste este o mare plictiseală, cum ne-au dovedit-o, mai ales, autorii din „noul roman francez”, de pildă, care mi-au otrăvit tinerețea! În al doilea rînd, pentru că sînt bine scrise – autoarea și-a găsit stilul, cum s-ar spune, și alternează cu abilitate registrele stilistice, de la cel alb, aproape reportoricesc, la cel cu fraze ample, fastuoase și colorate, după cum o cere povestea sau episodul din poveste. În sfârșit, îmi plac pentru că-mi plac, fără motiv, pur și simplu pentru că le-am citit pe nerăsuflăte, fără pauze, la prima mea întîlnire cu ele și nu mi-am pierdut nimic din această „plăcere a textului” nici atunci cînd le-am recitat. Da, așa este, povestirile mi-au provocat și m-au provocat printr-o lectură de plăcere. Dar nu scrie nicăieri că lectură – ca și scrisul! – ar trebui să fie un chin, o caznă cumplită!

Îi urez, prin urmare, bun venit tinerei autoare și în literatura scrisă în limba română, iar nouă, cititorilor, indiferent dacă și scriem ori numai citim, ne doresc să avem parte cît mai des de asemenea plăceri.

13 Octombrie 2007, în Iași
Liviu Antonesei